

Martin Koláček

Hliněná božstva

Hliněná armáda se pomalu šinula údolím. Byl to žalostný pohled, na zbytky kdysi honosného a hrdého vojska, jehož dříve vysoký a mocný král se teď unaveně ploužil v jejím čele. A okolí jako by chtělo tíživý pocit, který se nad prořídlymi šiky vznášel, ještě umocnit. Černé skály, lemující údolí, se majestátně a hrozivě tyčily proti šedivé obloze. Černé převisy jako by chtěly ukázat, jak nicotná je cesta k záhubě. Stačilo, aby se jeden z nich uvolnil a pohřbil by celou armádu pod sebou.

To byla ostatně velmi reálná hrozba. Kdyby se Kamenná královna dozvěděla o jejich cestě, stačilo by jí jenom rozkázat a skály by se na povel sesunuly. Byla to ale jediná možnost, poslední naděje. Jestli měl špeh pravdu, Kamenná královna bude stát na konci údolí, sama a velmi překvapená.

V zadním šiku šli vedle sebe Aerea a Aeon a nervózně se dívali na černé okraje skal.

„Říkám ti, že je to past,“ řekl po chvíli tiše Aeon, „nevěřil jsem tomu špehovi ani slovo. Podle mě je její sluha.“

„Byl Hliněný,“ odpověděla Aerea, jako by to bez pochyby uzavíralo téma.

Chvíli bylo ticho. Pak ale Aeon znovu promluvil: „Kdo ví, co mu slíbila.“

„Nezapomeň, že Lot umí předvídat budoucnost. Lot mu věří. Takže já mu taky věřím.“

Aeon si výsměšně odfrkl. Aerea se na něj velmi nepěkně podívala.

„Promiň,“ zašeptal rychle Aeon, „ale Lot je v poslední době příliš důvěřivý. Znáš to, rozmělněný se i na kámen přilepí. A Lot vidí poslední šanci.“

„Co navrhuješ?“ zeptala se poměrně podrážděně Aerea, „opustit Lota, tiše se vytrazit a z dálky se koukat, jak Kamenná královna smete celou armádu?“

„Ne, jistě, že ne.“

„No tak o co ti jde?“

„Myslím, že bychom měli vylézt nahoru na skály.“

„Lot řekl naprosto jasně, že se máme všichni držet dole v údolí.“

„A co když to opravdu je past? Radši neposlechnu jeho rozkaz a upozorním všechny na nebezpečí, než abych ho slepě následoval a nechal všechny Hliněné rozdrtit.“

„Aeone, ty prostě nemáš Lota rád, protože ti neopětoval tvůj zájem.“

„To s tím nemá co dělat! Byla to krátká epizodka, dneska je mi to jedno.“

„Podívej, Aeone, jestli chceš, jdi si jinudy, ale já vyplním rozkaz.“

„Víš, že tě nemůžu opustit. Šel bych s tebou klidně do tavících pecí, Aereo. Kam půjdeš ty, tam tě budu následovat. Ale myslím, že to přeháníš s loajalitou. Nejsme jako zbytek armády, nemusíme poslouchat rozkazy. My dva jsme svobodní.“

„Neopustím Lota a odmítám o tom diskutovat.“

Opět padlo mezi obě Hliněná božstva ticho. Byli ostatně jediní, kteří mluvili. Zbytek armády vydával jen zvuky pochodu a občas nějaké to plesnutí, když hliněná noha dopadla do kalného pramínku, jednoho z mnoha, které tekly přes cestu. Kdesi v dálce hřměly výbuchy sopky.

„Aereo!“ zašeptal náhle přiškrceným hlasem Aeon a ukázal na skálu. Aerea se tím směrem podívala a uviděla, na co ukazoval. Zdálo se, že se jejich nečernější obavy vyplňují. Několik kamenných postav se nenápadně plížilo na vrcholu skály.

„Snad jsou tam jenom náhodou.“

„I kdyby to bylo náhodou, co udělají jako první? Poběží ke Královně.“

„Nestihnou to o moc rychleji, než my.“

„Ale bude připravená. A co když to opravdu je past?“

„Dobře, Aeone, jdeme za Lotem.“

„Než se domluvíme s Lotem, budou dávno pryč.“

Aerea se chvíli bezradně rozhlížela. V hlavě jí zněla Lotova slova, jimiž jí několikrát naléhavě připomínal, aby v žádném případě neopouštěla armádu. A Lot už několikrát v minulosti dokázal, že vidí budoucnost. Na druhou stranu, co když má Aeon pravdu? A pokud Lot opravdu vidí budoucnost, proč je jeho armáda tak zdecimovaná?

„Aereo, není času nazbyt!“

Aerea se podívala na Aeona. Rozhodla se. „Dobře. Jdeme.“

Kameny zřejmě údolí znaly, vybíraly velmi chytře cestičky a šly rychle. Ale Aerea a Aeon byli Hliněná božstva, a ta umí vyvinout mnohem větší rychlost, než běžný Kámen. Na úzké skalní římsy je dostihli. Boj byl krátký a jeho průběh jednoznačný. Aerea vlastně do boje ani nezasáhla, jen podpořila Aeona, který všechny Kameny usmrtil nebo shodil z římsy. Aerea se specializovala na elementární transformaci, čehož se dalo využít jak k rozložení hmoty, tak k jejímu složení. A ve spolupráci s Aeonem, který používal hrubou sílu, bylo výhodnější stát za ním a držet jeho tvar, aby se při boji nerozpadl, než na nepřátele útočit. Vlastně to byla její hlavní role v armádě. Sám král Lot jí vděčil za svůj

život, když jej po jedné bitvě, rozpadajícího se, znovu zcelila. V tomto případě ale nebylo téměř třeba ani Aeona udržovat v celku. Pár překvapených Kamenů jej nemohlo ohrozit.

Během boje armáda, která neměla ani potuchy o tom, co se děje nahoře na skalách, došla až na konec údolí. Před nimi se otevřelo Jezero střepů, do nějž byly ukládány mrtvé Kameny k poslednímu odpočinku, a uprostřed něj Břidlicová věž, v níž sídlila Kamenná královna. Aerea a Aeon teď stáli na konci útesu, podemletého vodami jezera, kterým končily skály nad údolím.

V dále uviděli Kamennou královnu. Byla opravdu sama, stála před černou věží na černé skále a zářila jako chladné zimní hvězdy. Aerea z ní nemohla spustit oči. Ano, viděla ji už dřív a věděla, že jejím kamenem je světlý mramor. Ale nikdy na ni vládlyne skal neudělala takový dojem, jako teď. Jako by ve chvíli, kdy se blíží její konec, vyzařovala své poslední zbytky světla, aby jimi dala světu vše dobré, co ještě může stihnout.

Hliněná armáda si všimla osamělé Královny a s nadšenými výkřiky se rozeběhla k jezeru. Královna ani o krok necouvla, jen čekala. Aerea se podívala na Aeona. Byl stejně nejistý, jako ona. Tváří tvář krásné mramorově bílé dáme vypadala horda Hliněných vojáků jako lavina špinavých bestíí, které se snaží pohltnout vše krásné, co na světě zbylo.

Královna se však ještě nevzdávala. Zvedla ruku a jezero se naplnilo blátem z Hliněných vojáků. Lot a jeho armáda však nezakolísal a pokračoval dál. Další útok, další bláto, armáda byla už skoro u na břehu. Další rána, plavící se Hlinění vojáci zakolísali, ale Lot byl na břehu a jeho královská garda s ním. Zadní voj sice zmateně plaval v jezeře, ale zbývající vojáci z hlavního voje se plavili za svým králem.

Blátivé skvrny pokryly Královnu, její mramorová běloba zmizela pod Hliněnými těly. Ale nevzdávala se. Ještě ne. Král Lot byl odražen a těžce dopadl k patě věže, kde zůstal ležet bez hnutí. Rozkazy byly ale jasné. Kdyby Lot padl, vedení měl převzít generál Rok a kdyby i ten padl, pak velitel Mas. Vojsko proto nezakolísalo a dále útočilo na Královnu.

Aerea věděla, co se s Královnou děje, i pod vrstvou těl. Její struktura se rozvolňovala. Mezi spáry na jejím těle pronikala hlína. Nevydrží to už příliš dlouho. Pak náhle, jen na několik let, se Královnina bílá hlava vynořila nad masou bláta a její pohled neomylně spočinul na Aeree.

A tehdy se Aerea rozhodla. Uchopila Královnino tělo a stlačila jej do původní formy. Hlína ze spár s plesknutím vypadla ven a pukliny se zaklaply. Kamenná královna stála stejně pevná, jako dřív, v moři umírajících Hliněných vojáků.

A tehdy generál Rok pochopil, že je bitva ztracena, a dal rozkaz k ústupu. Jeho snaha o udržení disciplíny však už nemohla uspět a místo organizovaného pochodu zpět k jezeru, při němž by stále značná část vojska přežila, se vojáci v panice rozutekli na

všechny strany, aby se pak zmateně potulovali po okolí jako kořist pro Královniny služebníky.

Aerea se otočila k Aeonovi, který postával vedle ní se smutným výrazem.

„Chystáš se mě odsoudit za zradu?“ zeptala se ho klidně.

„Ty víš, že tě nikdy neodsoudím,“ odpověděl on, „následoval bych tě do hlubin Země.“

„Ale nesouhlasíš s tím, co jsem udělala.“

„Já sám nevím, Aereo. Cítil jsem to taky, když jsem ji tam viděl. Já jen doufám, že jsi se rozhodla správně.“

„To já taky,“ odpověděla tiše Aerea.

„Jak to, že armáda tam dole necítila to, co my dva? Jak je krásná, čistá a zranitelná? Že se na ni vrhli bez jediného zakolísání.“

Aerea mlčela. Neměla odpověď.

„Jeji Veličenstvo vás přijme,“ oznámil ztuhlým hlasem Majordom a velmi nespokojeně si přitom měřil svýma očima z lapisu lazuli obě Hliněná božstva. Jejich přítomnost jej, mírně řečeno, znervózňovala. Celý život bojoval proti Hliněné armádě a teď bahňákům sama Královna poskytne audienci. Byl ale věrným služebníkem Paní skal, a proto by nebylo vhodné, aby proti jejich vpuštění do věže jakkoliv protestoval. Aerea a Aeon tedy nervózně prošli chodbou, v níž po obou stranách stály desítky kamenných stráží, až do trůnního sálu, v níž na černém břidlicovém trůně seděla bílá mramorová socha. Otočila k nim své žhnoucí almadinové oči a usmála se.

„Jen pojd'te blíž,“ vyzvala je, „stráže, Majordome, nechte nás o samotě!“

„Paní,“ nevydržel už Majordom, „jste si jistá...“

„Je něco, čemu jsi v mém rozkazu nerozuměl?“ přerušila ho Královna.

„Já... ne, Paní.“

„Tedy jej vykonej.“

„Jistě, Paní.“

Aerea a Aeon stáli v rozlehlém trůnním sále, v němž bylo teď, když všichni odešli, hrobové ticho. Brzy jej však přerušil Královnin hlas: „To, že jsem vás poctila svojí audiencí, a že jsem vám vděčná za svůj život a za záchranu naší civilizace, ještě neznamená, že nemusíte zachovávat dekórum.“ Usmála se na ně.

„Prosím? A, aha, Aereo, asi máme pokleknout,“ zhodnotil Aeon.

„Vždy jsem věděla, že jsi chytrý,“ zasmála se Královna. V jejím úsměvu bylo cosi tvrdého a zároveň nesnesitelně blahosklonného. Aerea a Aeon poklekli.

„Tak je to lepší,“ řekla Kamenná královna, „není to zábavná situace? No řekněte, kdyby vám někdo řekl, že budete se mnou sami v mém trůnním sále, asi byste počítali, zda byste mě dokázali zničit, nemám pravdu?“

Ani jeden z nich neodpověděl.

„Vidíte, a teď tu přede mnou klečíte jako moji věrní služebníci.“

Aerea se cítila zrazeně. Copak jim udělila audienci jen proto, aby se jim mohla vysmívat?

„Věděla jsem o vás dvou dlouho, vymýšlela jsem plány, jak vás zničit. Jsem ráda, že jsem nemusela.“

„Proč zrovna nás?“ zeptala se Aerea.

„Nebud'te tak skromní. Bez vás dvou by odboj už dávno skončil. Lot a ta jeho banda polorozpadlých existencí by nevydržel ani století. Ale vy dva jste pro mě byli hrozba. A přitom nic jsem si nepřála tak moc, jako ukázat vám, že stojíte na špatné straně. Podívejte se kolem. My stavíme města, věže, lázně, máme zákony a lomy. A Hlína? Akorát banda...“

„Hlína dává život stromům,“ neudržel se Aeon.

„Stromy,“ vyštěrkla Královna a celý sál zahřměl zvukem jejího smíchu, „ano, to teda pěkně děkuju, za stromy. Jediný důvod, proč Hlína toleruje tyhle rychlokvašky, je, že jejich kořeny rozrušují Kámen.“

„Ale, to je přece nesmysl,“ Aerea doposud neslyšela tuto konspirační teorii, jež byla mezi Kameny velmi rozšířená.

„Nesmysl? A proč je tedy vyživují?“

„Protože... protože... tam přece není žádný účel. Tak to prostě je. Stromy potřebují Hlínu.“

„Ano, a kde se bere Hlína?“

„Nerozumím.“

„Copak jsi nikdy nepřemýšlela, kde se bere Hlína?“

„Hlína přece vždycky byla.“

„Ale to je omyl, má milá. Hlína vzniká rozpadem Kamene.“

Aerea neodpovídala. V poslední době měla podezření, že mezi oběma substancemi je menší rozdíl, než se obvykle myslelo.

„Ty to víš, že?“ pokračovala Královna, „víš, že udržet pohromadě mě bylo podobné, jako někoho Hliněného.“

Aerea mlčela. Aeon se na ni nejistě díval. Nesjpsíš se mu nechtělo věřit, že to tak opravdu je.

„I kdyby to tak bylo,“ ozval se, „není to přece důvod terorizovat Hliněné.“

„Terorizovat?“ Královna se na něj podívala s překvapeným výrazem, „milý Aeone, copak ty nevíš, jak tahle válka začala?“

Aeon mlčel. Zjevně to nevěděl.

„Kameny nechávaly Hliněné žít ve svých městech, jako sobě rovné. Nebo aspoň nakolik je možné, aby byli rovní, když jsou ve skutečnosti odpad z rozpadu Kamenů.“

Aeon zjevně nevěděl, co na to říct. Vždyť to jej uráželo také! Podíval se na Aereu, ale ta jen koukala do země.

„Jenže Hliněným se to nelíbilo, a tak začali proti naší civilizaci bojovat. To oni začali válku. Ale díky vám dvěma je to už za námi.“

Aereu spaloval pocit studu. Teprve teď jí došlo, jak fatální byla její zrada. A nejhorší na tom bylo, že s Královnou vlastně souhlasila.

„Nejen,“ pokračovala Královna, „že jste mě zachránili, Lot je ve vězení, Mas mrtev a Rok se snaží po lesích sesbírat zbylé vojáky, ale konečně máme možnost, jak všechno napravit.“

„Jak?“ zeptala se Aerea nejistě.

„Přece díky tobě, má drahá. Máš tu úžasnou schopnost stmelovat a rozkládat. Můžeš přetavit všechny Hliněné zpět na krásné Kameny, které budou žít s námi v míru.“

„Přetavit? Já?“

„Jistě. Ty, a jenom ty, máš tu moc. Jen jsi to nezkusila. Zkus to na sobě a tady na tvém společníkovi.“

„Jak?“

„To přece není žádná věda. Prostě stlačuj a přejdi hranici, kterou považuješ za zdravé Hliněné tělo.“

„Aereo, tohle přece nechceme,“ ozval se Aeon, „copak ty se chceš stát Kamenem?“

„Čeho se bojíš, můj drahý?“ usmívala se na něj Královna, „vždyť když se ti to nebude líbit, může tě zase vrátit zpět. A jen si představ, jak tě to posílí. Už teď jsi pevnější, než leccjaký Kámen. Takhle budeš neporazitelný. Skoro abych se tě bála.“ Začala se smát.

„Aereo?“ podíval se na svoji společnici Aeon. Aerea mu vrátila naprosto prázdný pohled.

„Kam půjdeš ty, tam půjdu i já,“ pronesl tiše Aeon.

„Moc pěkná barva,“ řekla Královna, když před ní stála dvě nová Kamenná božstva, „jenom ty oči by to chtělo trochu doladit. Doporučovala bych něco tvrdšího. Viděla jsem pár Kamenů, co se jim utvořily jantary, a během prvních tisíc let přes ně neviděly, jak byly poškrábané. No tak co? Není to příjemný pocit, být Kámen?“

Aerea musela uznat, že byl. Až ve chvíli, kdy se stala Kamenem, pochopila, jak obtížný je život v Hliněném stavu. Jak si celou dobu musíte dávat pozor na udržení svého tvaru. Teď by mohla skočit z břidlicové věže a jen by popraskala. Byla to úleva, jako když se vměstnáte do skalní pukliny. Aeon působil nejistě. Určitě se mu to muselo také líbit, ale měl zábrany to přiznat.

„Mám pro vás úkol, má krásná Kamenná božstva,“ řekla po chvíli Kamenná královna.

„Úkol?“

„Jistě. Snad jste si nemysleli, že vás s vašimi schopnostmi nechám jen tak odejít? Ukázala jsem vám, jak můžete žít spokojeně. Teď je na vás, abyste to ukázali ostatním. Běžte mezi Hliněné a přeměňte je zpět na Kameny.“

„A co když nebudou chtít?“

„Popište jim, jaký je to úžasný pocit.“

„A co když ani pak nebudou chtít?“

„Přesvědčte je. Vždyť ti, které proměníte, to řeknou ostatním.“

„Ale naopak jiní budou kategoricky proti, a ti je budou taky ovlivňovat.“

„Ano, čekám, že tam bude pár shnilých valounů, které to budou ostatním kazit.“

„Ty ale nebudeme proměňovat proti jejich vůli, že ne?“

„Ale jistě že ne,“ Královna se chladně usmála a pak řekla, jako by to byla naprostá samozřejmost: „Ty zabijte.“

Aerea s Aeonem se potulovali po vyprahlé kamenité krajině a hledali poslední Hliněné. Jak očekávali, většina z těch, které potkali, nebyla ochotna nechat se proměnit. Netrvalo dlouho a jejich cesta byla lemována mrtvými zbytky hlíny. Těch několik přesvědčených nyní spěchalo na dvůr Kamenné královny, aby se jí poklonili jako její noví služebníci, doufaje, že po cestě nenarazí na své bývalé spojence, kteří by je jistě zabili jako zrádce.

Když uběhlo několik tisíc let, Aeon, s rukama od hlíny, se zastavil a pokusil se narovnat. Tíha jeho úkolu jej během té krátké doby ohnula tak, že nebyl schopen ani zvednout hlavu a rozhlédnout se kolem. Aerea byla ta, která vedla domluvu a přesvědčovala. On jen zabíjel.

„Takhle to nejde dál,“ řekl Aeon a zaklonil se, aby viděl do jejích očí, které teď získaly zelený lesk smaragdu. Zatímco ty jeho byly jen dva malé černé obsidiány.

„Já vím,“ odpověděla Aerea a dosedla plnou vahou na zem.

Snad deset tisíc let seděli mlčky vedle sebe a přemýšleli, jak se vyvléci ze služby, která nespočívala prakticky v ničem jiném, než ve vykonávání Královniny špinavé práce. Aeree docházelo, že Královna moc dobře věděla, co tenhle úkol znamená. Věděla, že většina Hliněných změnu nepřijme. Poslala je, aby vyčistili zbytky jejich nepřátel.

Náhle byli vyrušeni zvukem změn krajiny. Než se vzpamatovali, stálo kolem nich na dvě stě Hliněných.

„Když jsem to slyšel, nemohl jsem tomu uvěřit,“ řekl hlas, který oba dobře znali. Rok vyšel z řad svých vojsk a stanul před oběma božstvy. Měl evidentně problém s udržením svého tvaru, přesněji řečeno, větší, než bylo na Hliněné obvyklé. Umíral a moc dobře to věděl. Nejspíš proto se nebál postavit se jim tváří v tvář.

„Tak tohle je vaše pravá podoba? Jak jste nás dokázali obelhat?“

Aerea se podívala do jeho matných očí: „Neobelhali.“

„Ahááá,“ Rok se křečovitě rozesmál, „takže jste byli vždycky s námi? Čistě náhodou jste nás přivedli do pasti? Pak jste se čistě náhodou někam vytratili? A teď čistě náhodou zabíjíte Hliněné na setkání?“

„Nezabíjíme nikoho na setkání a tím údolím vás vedl Lot.“

„Jak se opovažuješ?!“ vykřikl Rok a plivl Aeree hlínu do tváře. Aerea si utřela ohyzdňý flek ze své lesklé kamenné tváře a mlčky se na něj dívala. Mohla by Roka zabít jedinou myšlenkou, ale to bylo to poslední, co by teď chtěla.

„Jak se opovažuješ špinit Lotovu památku?“ křičel na ni Rok.

„Památku?“ divil se Aeon.

„Památku krále, který nás vedl milióny let a který nakonec padl, zkolen vaší zradou.“

„Král Lot přece nepadl,“ potichu pronesl Aeon.

V davu to zapleskalo. Všechny pohledy byly upřeny na Aeona.

„A co je zase tohle za pohádku?“ vzpamatoval se rychle Rok, „Lot nepadl? Tak proč tu není? Proč nás nevede k vítězství, co? Několik našich ho vidělo padnout a ty mi teď budeš tvrdit, že to byl přelud?“

„Nevím, jestli to byl přelud,“ odvětila Aerea, „ale Královna říkala, že drží Lota uvězněného.“

„Tak Královna?“ Rok se opět rozchechtal, ale rychle přestal, protože smích otřásal jeho tělem a snižoval tak jeho integritu, „a jaképak další lži vám Královna pověděla, co?“

„Myslíš, že je to lež?“ zeptala se rezignovaně Aerea. Tohle ji předtím vůbec nenapadlo.

„Cože?“ Rok byl překvapen její nejistotou, „to se ptáš mě? Všechno, co řekne Kamenná královna, je lež.“

„To si nemyslím.“

„Jasně, že si to nemyslíš, když ty její lži posloucháš! Když jsi teď její loutka. Nebo máš snad nějaký ospravedlnitelný důvod proč zabíjíš Hliněné?“

„Nejde mi o zabíjení Hliněných. Přesvědčuji je, aby se nechali změnit na Kameny.“

„Změnit na Kameny, to je totéž, jako zabít!“ vykřikl Rok a v davu kolem to souhlasně zapleskalo.

„Existence jako Kámen je mnohem pohodlnější...“

„Slyšíte to?“ Rok oslovil dav a obě božstva už ignoroval, „tak prý by nám všem bylo líp, kdybychom byli Kameny. Nejspíš proto, že bychom se pak mohli lísat Královně k nohám.“

Dav ryčel a ozývaly se z něj nenávistné výkřiky.

Náhle promluvil Aeon: „Aerea vás nezradila. Zradil jsem vás já. Ona mě jen následovala.“

„Cože?“ otočila se k němu Aerea a její pohled padl směrem, kterým se díval on. Vyprahlou pustinou se sem blížily další šiky Hliněných. Kolo štěstí se otáčelo druhým směrem. Ani Kamenná božstva nedokáží porazit tolik nepřátel. Aeon se chystal se pro Aereu obětovat.

„Ne, to není pravda!“ pokusila se jej Aerea zadržet.

„To já jsem ji přesvědčil, abychom opustili armádu a šli skalami nad soutěskou.“

„To ano, ale...“ zkusila to Aerea.

„Ne, neprotestuj, Aereo,“ podíval se na ni, „podvedl jsem nejen Lota, ale i tebe. Královna mě podplatila hned na začátku, abych vyřídil Lota. Ostatně, nikdy jsem ti neřekl, jak hnusně mě odmítnul. Zasloužil si to.“

„Aeone, tohle ti nežeru. Nech toho. Jsou to nesmysly.“

„Ale nejsou. Copak pořád ještě nevíš, proč ti dole v údolí nebyli oblouzněni Královninou krásou tak, jako ty?“

„Já... Ne... cože?“

„Protože ti, kteří ji viděli zespodu, ji měli proti šedivé obloze. Jenže když jsi se na ni podívala dolů, viděla jsi ji proti černé skále, na které stála. Byl to obyčejný optická klam. Královna není tak zářivě bílá, jak sis myslela. Měl jsem za úkol tě tam dovést, abys ji viděla tak, jak potřebovala.“

„Jak dlouho tohle víš?“

„Aereo, poslouchej, co ti říkám. Věděl jsem to od začátku. Měl jsem *za úkol* tě tam dovést.“

„Vždyť jsi pak při audienci Královně vzdoroval.“

„Jen na oko. Byla to všechno fraška. Říkal jsem přesně takové repliky, jaké mi přikázala. Až během rozhovoru mi došlo, jak chytře to navlékla. Došlo mi, co jsem provedl. Měl jsem výčitky, tak jsem tě aspoň ušetřil té špinavé práce. Podívejte se na moje ruce,“ otočil se opět k davu, který teď zíral z jednoho na druhého, „jsou špinavé od Hlíny. To já jsem zabíjel Hliněné. Aerea nemá na svědomí nikoho.“

„Vždyť jsem šla s tebou vykonat Královnin rozkaz...“

„Ne, mýlíš se. Já byl ten, kdo šel vykonat její rozkaz. Všechny pozabíjet. Tak, jak bylo domluveno hned na začátku. Ty jsi jediný důvod, proč někteří přežili. Zachránila jsi je tím, že se přesvědčila, aby se nechali změnit.“

„Ale... ale proč?“

„Jsi mladá, Aereo. Ale určitě znáš příběhy o Starších. Nikdy jsem ti to neřekl, ale jsem jeden z nich. Ten nejslabší, abych řekl pravdu. Všichni postupně zemřeli, až jsme zůstali sami dva s Královnou. Jenže ona si chtěla uchovat všechnu moc sama, a tak mi neřekla své tajemství.“

„Jaké tajemství?“

„Jak si udržet svoji podobu, přece. Takže zatímco já se pomalu rozpadal, ona zůstávala stále stejně krásná a tvrdá. Proto jsem se přidal k Hliněným, abych ji porazil a donutil ji to tajemství mi říct. Ale Lot nás ke konci vedl od jedné porážky ke druhé.“

Dav Hliněných opět zapleskal vzteky. Lot byl hrdina, jehož jméno se nerozměňovalo. Rok je ale uklidnil a poslouchal.

„Věděl jsem, že to nepůjde,“ pokračoval Aeon, „Královna mi nabídla, že když jí přivedu Lota, sdělí mi to tajemství. Báł jsem se, že Lot na moji zradu přijde, protože uměl předvídat budoucnost. Ale udělal, co jsem řekl.“

„Ty? Byl to přece špeh. Hliněný.“

„Jeden zoufalec, co jsem mu slíbil, že mu to tajemství prozradím taky. Zabil jsem ho hned, jak přišel po bitvě.“

„Tohle všechno jsi udělal jenom proto, aby se z tebe stal zase Kámen?“

„Ne, Aereo. Udělal jsem to proto, aby se Kámen stal z tebe. Je jedno, co se stane se mnou, ale chtěl jsem dostat z té mizérie tebe. Z toho každodenního strachu z každé kaluže a z pár metrů výšky.“

„A řekla ti to tajemství?“

„Došlo mi to během audience. Proto se mi tak vysmívala. Protože jsem to měl statisíce let před očima a neviděl to.“

„Protože jsem to já?“

Aeon přikývl. „Jedna z nás Starších byla Královnina sestra, měla stejnou schopnost, jako ty. Ale nestačili jsme zjistit, jaký je její opravdový význam. Byla totiž první, kterou jsme uložili v Jezeře střepů. Nikdo netušil, proč zemřela. Ale během té audience mi to došlo. Královna ji oddělila od jejího Kamenného těla a vytvořila pro ni nové, Hliněné. Potřebovala její schopnost, ale chtěla ji oslabit, aby jí nemohla být ohrožena. Pak si ji schovávala někde pod zámek a jejích schopností využívala.“

„Proč to její sestra nepoužila i na sebe, aby ji porazila?“

„Aereo, ani ty nedokážeš stlačit Kámen tak, aby se vyrovnal Královně. Navíc jí vzala paměť.“

Aerea se nemusela dlouho zamýšlet, aby si spojila události do jasného vzorce.

„Takže jsem to já?“

„Ano. Teda, nevím, jestli hned ta první. Řekl bych, že se Královna nechala zcelit, a pak svoji sestru vždycky zabila a vytvořila znovu. Aby jí nedala čas potřebný na ztvrdnutí. A taky aby jí smazala paměť. Pamatuješ si něco předtím, než jsem tě našel v Jezeře střepů?“

„Ne, to přece víš.“

„Myslím, že tě tam znovuzrodila. Tehdy jsem si myslel, že jsi jako Hliněná v nebezpečí, a proto jsem tě vzal s sebou. Královna musela zuřit. Dala mi sice úkol zabít Lota, Roka a Mase, ale ve skutečnosti chtěla jen tebe. Udělala ze mě svoji loutku. A já vykonal všechnu její špinavou práci. Zasloužím si zemřít.“

„To myslíš vážně?“

„Smrtelně,“ usmál se ztěžka Aeon.

„Ne, počkej, snad si nemyslíš, že tě nechám napospas těmhle... těmhle bahňákům!“

V davu to rozčileně zapleskalo. Rok je opět uklidnil, ale už nehodlal dál čekat. Přišel před obě Kamenná božstva a řekl: „Dospěl jsem k rozhodnutí. Nevěřím sice jedinému slovu báchorky o rozpadu Kamene na Hlínu, ale беру přiznání jako důkaz. Odsuzuji Aeona k trestu smrti. Aerea může jít, pokud se zapřísahá, že se už nevrátí ke Královně.“

„To si vážně myslíte, že mu nepomůžu?“

„Nepomůžeš,“ odvětil Aeon, „nech je, ať to vykonají. A budou mít ještě jeden důvod navíc. Když jsem zašel takhle daleko, už úkol dokončím.“

Vtom přiskočil k Rokovi a jednou ranou pěsti jej rozdrtil. Pak vykřikl tak burácivým hlasem, že jej muselo být slyšet až v Kamenném městě. Vzápětí jej zasypala hromada Hliněných těl. Nebránil se.

Aerea byla zmatená vývojem situace a nevěděla, co dělat. Když jí konečně došlo, že musí zachránit Aeona, ať se děje cokoliv, bylo už pozdě. Aeon umíral a na místo popravy se hrnuly šiky Kamenů, přivolané Aeonovým výkřikem. Během pár stovek let byli všichni Hlinění mrtví. Velitel Kamenů se podíval kamenným obličejem na Aeona, ležícího na zemi, a pak na Aereu. Neřekl ani slovo, ale v jeho citrínových očích se zračilo pohrdání.

Kamenná armáda odtáhla. Aerea seděla vedle Aeonova těla a neměla sílu se pohnout. Zradila všechny. Zradila Lota a Hliněné, z nichž poslední teď leželi mrtví kolem. Zradila Kameny, když jim nepomohla v poslední bitvě. A hlavně zradila Aeona, když jej nechala, aby se za ni obětoval. Z očí jí začaly kanout slzy. Překvapeně přejela rukou po tváři a podívala se na ni. Na hřbetu dlaně byly jasně viditelné tři hliněné kaluže.

Kameny mohou být rozdrceny, omlety vodou a nebo roztaveny. Co však se Kamenu nestane, je smrt přirozenou cestou. A tak Aerea seděla vedle Aeonova těla celé věky. Přišlo moře, které je odvalilo o kontinent dál, pak je srazily desky k sobě a vynesly na vrchol pohoří. Pohoří se začalo rozpadat a obě těla se propadala do údolí. Aeona

odnesl proud ledovcové řeky, zatímco Aerea zůstala sedět uprostřed jeskyně, hluboko pod zemí. Když se propadl strop, opět na ni zasvítilo slunce. Nikdy nezažila, aby svítilo tak dlouho, že by si jeho existenci uvědomila. Byla totiž hluboko na severu. Ale ne dlouho. Ledovcové řeky ji opět odnesly do moře.

A pak, po milionech let, konečně pochopila, co musí udělat, a co měla udělat už dávno. Zvedla se ze dna moře a vydala se hledat Jezero střepů. Trvalo jí to další milióny let. Ale nebylo kam spěchat. Putovala tak dlouho, až konečně uviděla známé černé skály. Město Kamenů bylo zničeno, v díře, která po něm zbyla, se ohromnou rychlostí pohybovalo cosi, co postupně ukrajovalo další a další kusy skály. Královna tam však stále byla, popraskaná, ale krásná, na nejzazším úbočí lomu. Když Aereu uviděla, rozesmála se štěstím.

„Doufala jsem, že přijdeš.“

„Co se tady stalo?“ zeptala se Aerea.

„Hlinění dali život něčemu, co se nám za ně mstí.“

„Čemu?“

„Netuším, co to je. Ale čím vícrát to zavalíš, tím víc tě to začne rozbíjet. Je to jako nějaká nemoc. Parazit. Ale s tebou se tomu pomstíme a zničíme Hliněné. Vrátiš mi život?“

„Vrátím ti život,“ odvětila Aerea a Královna zajásala, „ne, počkej. To není všechno. Ano, vrátím ti život, ale ne vládu.“

„Myslela jsem si to,“ zaštěrkovala Královna vztekle, „takže mi vrátíš život, aby ses stala sama Královnou? Zradíš i mě, poslední, koho jsi ještě nezahladila?“ Při pohledu na Aerein obličej se zasmála: „Ano, vidím do tvé zrádné duše. Víím, co jsi udělala. Ale nemám na vybranou. Budu tě respektovat jako svoji Královnou, když mě zachráníš.“

„Myslím, že jsi mě nepochopila,“ odpověděla klidně Aerea, „já nechci být Královna.“

„Tak kdo tedy?“

Aerea se podívala směrem k vězení, které teď trčelo ze země, a kde byl za kamennou bariérou život. Aerea rozdrtila bariéru. Z vězení vystoupil Lot. Ne Hliněný. Z velmi kvalitního pískovce.

„Cože?!“ Královna se na ni našťavaně podívala, „ty chceš, aby vládnul Lot?! Proč?“

„Trvalo mi pár miliónů let, než mi došlo, že jsi mi řekla jenom půlku pravdy. Ano, Hlína vzniká rozpadem Kamene. Jenže je to i naopak. Kámen vzniká stlačením Hlíny. Je to neustálý koloběh. Během doby, co jsem se nechala unášet vodními proudy a tektonickými změnami, jsem to viděla mnohokrát.“

„Jistě,“ odpověděla Královna, „ale co to má co do činění s Lotem?“

„Kdysi po bitvě jsem ho stmelovala a bylo to jiné, než u ostatních. Tehdy jsem nevěděla, proč, ale teď už to vím. Lot byl na opačné straně proměny. Stával se z něj Kámen. Proto mohl vidět budoucnost. Proto proti tobě bojoval.“

„Co? Logika téhle konstrukce mi dost uniká. Proč by bojoval proti svému?“

„Není snad pravda, že když Hlinění odešli z města, začala jsi proti nim válčit?“

„Copak si to můžu ještě pamatovat? Jsou to stovky milionů let. Možná miliarda.“

„Lot nebojoval proti svému. Bojoval proti tobě. Protože ses snažila vyvraždit všechny Hliněné. Zničit všechny důkazy, které dokazovaly, že nejsi o nic lepší, než oni. A proto teď usedne na trůn Lot, aby vládl jak Hlíně, tak Kamenům, ne jako dvěma odděleným substancím, ale jako jedné substanci, jejíž proměnu dokáže tolerovat.“

Aerea se otočila a odcházela.

„Počkej!“ zakřičela za ní nyní sesazená Královna, „slíbila jsi mi, že mi vrátíš život. Ať si Lot klidně má trůn, ale prosím, Aereo, zcel mě.“

Aerea se otočila zpět k ní: „Myslím, že jsi mě nepochopila. Stovky milionů let narušuješ přirozený proces slučování a rozpadu. Zbavila jsi všechny Starší života, aby sis uchovala ten svůj. Jenže ve skutečnosti jsi tím o něj sama přišla. Život je proměna. Tvoje snaha zastavit čas je smrt.“

„Chceš říct, že...“

„Přesně tak. Nezcelím tě. Pro tvoje dobro. Udělám, co jsem slíbila. Vracím ti dar života.“

A pak se Aerea otočila a vydala se vstříc svému vlastnímu rozpadu.